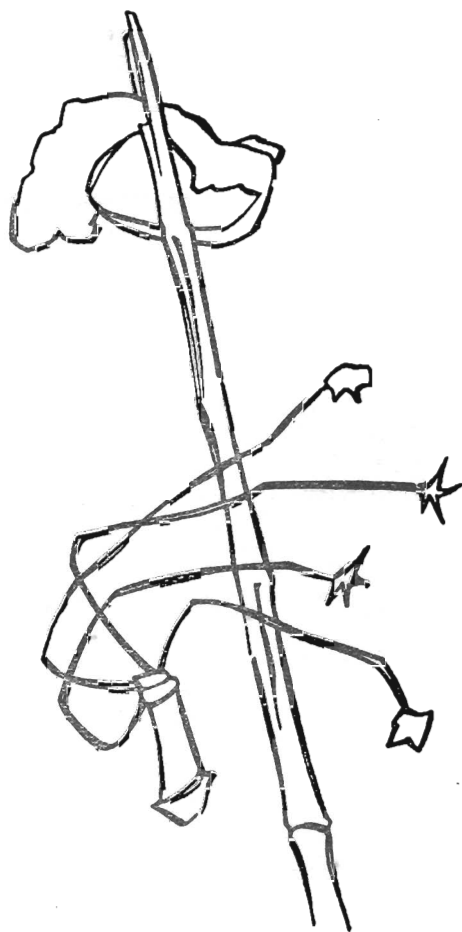

**pregó de
setmana
santa**

felanitx, 1959

A la cofradia de Sant Agusti de
Felanitx, amb la gratitud i l'a-
fecte de

Josep Maria Llompart

en

Josep Maria Llompart de la penya

pronuncià aquest pregó

en el convent

de Sant Agustí

el divendres de passió

Felanitx, 1959.

Molt Reverend Senyor,
Reverends Senyors,
Excel·lentíssima Corporació i Autoritats,
Poble de Felanitx:

Una dolça llegenda, tendra i nova com una flor de març, congriada en el bell cor de l'Edat Mitjana —temps de cavallers i de monjos, d'inacabables camins i de miracles perfumadíssims com per una primavera eterna—, una llegenda clara com aquella font ombrívola i fresca a devora de la qual mestre Ramon Barbaflorida venia a cogitar les bel·leses del seu Amat; ens parla amb commoguda veu —això era i no era...— d'un joglar de la joglaria, rodamón trespador de viles i ciutats, de places i camins —oh, lentíssims camins de l'Edat Mitjana, constel·lats de llumenarets blaus!— que, fent les mil facècies aquí i allà, tal volta a l'ombra d'una catedral a mig fer, per ventura al pati d'armes d'un castell dominador, cantant amb veu enrogallada de vinot la cançó de l'invicte Roland o les cobles de l'enquesta del Grial o qui sap si aquella història del nobilíssim cavaller desterrat —Déu meu, quin bon vassall si tengués un bon senyor!— que qualcú va contar-li en un hostal castellà, camí de Sant Jaume de Galícia, i donant després el triple salt mortal —només ell ho sabia fer— perquè esclafís la rialla d'aquella gèrnació —al·lo-tea, artesans i mainaders— que l'havia escoltat

amb la boca badada, sentia com a poc a poc li penetrava ànima endins, cor endins, l'amor de Nostra Dona Santa Maria. Tan enamorat va arribar a estar de Nostra Dona, que un bell dia —potser, com avui, temps de primavera gentil, amb el camp florit de passioneres— resolgué deixar la seva vida d'hostals i de places, de camina caminaràs i d'esburbada aventura, les seves cançons i les seves facècies, per acollir-se a la quietud inalterable d'un convent, on pogués, dia per dia, any per any, dins l'ombra de l'església estremida de pregàrtes o al soletlet del claustre de gràcils columnelles, ocupar els seus pensaments en la contemplació de l'enamorada. Però vet aquí que el nostre joglar, ja convertit en monjo, ja cobert el seu cos amb l'hàbit blanc i rectilini dels qui seguien, humils, les petjes del Sant Pare Bernat de Claravall, començà a sentir una fonda amargor, una estranya sequedat a dins l'ànima. ¿Com podria ell, joglar de la joglaria, honorar condignament la seva Estimada? No sabia escriure severíssims tractats, de lletra espessa i menuda, densos d'aquella saviesa que enlairats doctors exposaven reposadament a la Sorbona parisenca; no sabia tampoc, com altres germans seus, compondre polides estrofes llatines, apreses de no se sap quins vells pergamins, per expressar a Nostra Dona el seu amor amb paraules de sucre —estrella de la mar, feliç porta del cel—, ni acolorir amb cura pacient delicades miniatures on Nostra Dona hi era representada en tota la seva glòria, voltada d'àngels cantadors. El sentiment de la seva nul·litat, de la seva humil pobresa, de les seves mans inútils i buides, li cremava l'esperit. Cada dia més enamorat de Nostra Dona, el joglar llanguia de tristor, consirós de no poder oferir a la seva amor qualche present digne de la seva alta senyoria. Fins que un vespre, dins l'església freda i buida, meditant les seves tristesses davant l'altar de l'Estimada, se li acudí, en un suprem rapte d'enamorament, fer-li oferta de l'única cosa que la seva humilitat podia donar-li, allò que altre temps li

havia aconseguit nom i fama, allò de què —només ell ho sabia fer— en podia estar orgullós. I el triple salt mortal, repetit una i altra vegada, va muntar com un encens suauíssim, com una pergària fervent, cap a l'altar de Nostra Dona. Llavors s'esdevengué el dolç miracle, i l'Estimada, davallant del trone de glòria, va eixugar amb el seu mantell crostat d'estrelles la suor i les llàgrimes que vessaven galtes avall pel rostre del seu joglar.

Podia haver-ho contat el rei Alfons de Castella amb el seu gallec harmoniós i florit com el camp de Pasqua, o mestre Gonzalo de Berceo amb el seu *román paladino*, a canvi d'un tassó de bon vi. ¿Fou en realitat Gautier de Coinci qui va vessar aquesta pietosa contarella dins un francès aspre, tot just acabat de néixer? Tant se val. Però heu de pensar i creure que, després d'haver acceptat l'honrosa comanda de venir avui a parlar-vos i obsessionat per la idea de com podria jo, des del fons de la meva ignorància, referir-me a l'august Misteri que l'Església ha de commemorar aquests dies, vengué al meu pensament l'àuria llegenda del joglar de Nostra Dona, i vaig creure que en el seu alt exemple d'humilitat tal volta trobaria una mica de justificació per al meu atreviment. Una mica, només, perquè ni puc pretendre acostar-me a la seva absoluta puresa de cor ni conèixer l'art a què la meva vocació em volgué conduir com ell degué conèixer el seu noble mester de joglaria. Però és amb aquest mateix esperit de fer ofrena d'allò que crec tenir de millor que venc avui a parlar-vos —encara que dins el recinte d'un temple pugui semblar estrany— de la poesia; més ben dit, de com la poesia nostra ha vibrat, ha cantat i ha plorat davant l'excelsa tragèdia del Calvari. No seré en realitat jo, sinó ells, els poetes que amb aquesta llengua que Déu ens va donar, amb aquesta llengua arribada fins a nosaltres com una torrentada fresquíssima, alçada en pes per generacions i generacions que aquí visqueren, aquí estimaren i tornaren a aquesta terra, s'han

agenollat als peus de la Creu i han volgut que pel seus versos passàs, com una aura glorificadora, l'ombra del Gran Misteri.

Siguin ells qui, com el joglar de la llegenda, facin avui, en el llindar de la Setmana Santa, la pietosa ofrena dels seus poemes. Siguin ells qui venguin a assaonar la nostra ànima, a posar-la en tensió com les cordes d'una lira per tal que pugui vibrar de dolor i de goig, d'amor i de contrició, dins aquests dies travessats de llum i d'ombres en què la humanitat rememora el seu trànsit de la mort a la vida.

Poetes de tots els temps, des d'aquells que fa cinc-cents anys passaren per aquesta vall de llàgrimes fins als qui somriuen ara a la seva esperançada joventut, i de totes les terres on aquesta llengua nostra deixa en el vent les seves paraules entranyables, s'acostaran a nosaltres. Invoquem el primer de tots el fill major de la nostra raça, aquell mallorquí d'or i de foc, que corregué arreu del món, per plans i per muntanyes, per mars tempestuoses sense ports ni ribatges, atribulades d'ones i de vents, cantant les belleses del seu Amat per encomanar als pobles la gloriosa follia de la Creu. Mestre Ramon Llull tenia una ploma penetrant com una espasa i tendra, a la vegada, com un vol de colomes. Es ell qui haurà de dir-nos, amb tota la bellesa que la paraula humana pot expressar, el Misteri de la Redempció:

Desobei l'amic son amat, e plorà l'amic.

E l'amat venc morir en la gonella de son amic, per ço que l'amic recobràs ço que havia perdut: e donà-li major do que cell que perdut havia.

Els més alts conceptes teològics s'han tornat aquí poesia puríssima. Amb quina emocionada senzillesa, dins quines paraules tan humils i alhora constel·lades de llàgrimes estotja el mestre el drama del pecat original i de l'anhelant penediment de la humanitat caiguda: *Desobei l'amic son amat, e plorà l'amic*. Oh plor de l'amic que haurà

d'aixecar-lo cap a l'amat! Oh plor de l'amic que haurà de suscitar sobre la terra humiliada el brot meravellós de l'arbre de Jessé, aquell Infant que durà el poder damunt les seves espatlles i que haurà nom l'Admirable, el Conseller, Déu fort, Pare del Segle venidor, Príncep de la Pau! Aquell que donarà a l'amic més grans dons que els que havia perdut, comprant-lo amb el preu de la seva sang... En la terra i en el cel s'ha fet un silenci tremolós d'auguris i misteris quan sonen les paraules de Sant Joan: «I el Verb es va fer carn i va habitar entre nosaltres»... *L'amat venc morir en la gonella de son amic.*

Es el mateix Ramon Llull qui diu en uns versos famosos:

*Quan veig la terra e la mar,
lo cel e aug aucells cantar,
adoncs sent al cor tal douçor
que anc no la sentí major.*

Mirall del Creador és la bellesa de les coses creades: «Demanaren a l'amic si el seu amat era en el món». I respongué que sí, com l'escriptor és en el llibre. «Mesella està la terra de la grandesa de Déu —digué Hopkins, poeta i sacerdot— perquè l'Esperit Sant hi extén el seu pit càlid i les seves ales de llum». L'aroma d'unes flors camperoles, el cant d'un ocell o d'una font amagada en la bosquíria, el repòs immens de la mar calma plena de la llum de la migdiada, són espurnes de la infinita bellesa divina. I és en aquests dies en què recordam la Passió del Fill de Déu, aquests dies en què sentim a prop de nosaltres la presència de Jesús, com si els seus peus haguessin trepitjat la pols dels nostres camins, com si la seva mirada s'hagués extès per damunt dels camps renaixents, com si en aquest aire ple de perfums surassin, acabades de dir, les seves paraules: benaventurats els pobres d'esperit perquè d'ells és el regne dels Cels... Es en aquests dies, quan la naturalesa, astorada i plena d'amor, descobreix la seva bellesa més ínti-

ma, la seva més secreta i profunda hermosura. Molts són els poetes que han sentit aquesta misteriosa vibració del camp de Setmana Santa, que esclata amb tota la seva magnificència dins la blancor gloriosa de la Pasqua:

*Ramells, ramells de Pasqua! Riuen, riuen
les fulles dels vinyets. I a la planura
-que arriba fins a mar per a mirar-s'hi-
formen llargues fileres piadoses
els ceps violentíssims. Sang i nervis
donaren gota a gota i fibra a fibra.
Ja revinguts, però, de llur martiri,
tornen sentir-se d'ells mateixos pròdigs.
I amb geste graciós que dissimula
l'epilèptic turment de llurs rabaces,
brinden al sol ramells de fulles tendres.*

Amb aquests versos, un poeta vostre, de Felanitx, mossèn Bartomeu Barceló, ha volgut expressar, dins un paisatge que tots coneixeu, el goig de la resurrecció del camp pasqual, símbol i reflex d'una més alta resurrecció.

Serà un altre poeta mallorquí dels nostres dies, Blai Bonet, qui ens dirà aquell silenci extasiat, commogut d'oracions i de prodigis, que s'extén per l'aire lluminós del Dijous Sant:

*Els violers s'allarguen a dins el blau sonor.
Sembren el camp de l'aire de rams i papallones.
Es el silenci, taula de radiant blancor
on mengem pans de llum -¿llum àzima?- els aromes.*

*Sol i meravelleres. El cistell dels jardins
se trenca desmaiats als peus del Dijous Sant.
El cel, color de mar, gronxa remes de gesmins
i barques d'anèmones, per blaus d'aire, remant.*

*El campanar, llum rosa, gàbia de falzies,
consola ses campanes, tres tulipans de bronze
vinclats de pena sobre verdes eucaristies
del camp voltant. Violers. Sol. Soledat... Les onze...*

*Calma blanca. Dins l'era del sol lentes s'hi baten
garbes de pa brillant amb claror de blaves cales.
Els carrers blancs són venes de quietud que esclaten
mentres ploreu les maçoles al campanar ple d'ales...*

La lluna de Nissan omple les tenebres de mortals lluïssors de plata. Es la nit del divendres. Una nit perfumada de ciris, de gessamins violents com encensers i d'aquell bàlsam de mirra i àloe amb que mans pietoses ungiren el cos inert del Fill de l'Home. Mossèn Miquel Costa i Llobera, amb els seus versos tallats en marbre, ens parla d'aquesta nit única:

*Per la frescor de març perfum de violetes,
celatge moradenc per l'horitzó flotant,
i sobre l'esperit les uncions secretes
del dia moridor... Era el Divendres Sant.*

*Baixant entre xiprers, des del veí Calvari,
seguia a poc a poc la llarga processó:
brillaven ja sos llums, i el càntic funerari
de lluny feia sentir sa lenta oració.*

*Les notes d'aquell cant, com un vol d'aus nocturnes,
per l'auba de la nit giraven vagament,
fins a tocar del Puig les roques taciturnes,
fins a morir avall pel remorós torrent.*

*Cendrosos olivars i bosc obscur i roques
i camps de sembradiu fonien les colors,
sorgint com un trofeu palmeres d'altres soques,
damun un llunyedar de pàl·lides blavors.*

*Com una reina en dol de tràgic infortuni
la lluna amb roig esguard de dins la mar sortí,
com escampant records d'un altre pleniluni
en què suor de sang guaità a Getsemani.*

*Semblava ella parlar de l'única diada
en què el sol per horror va cloure el gran ull seu,
i en que ella cap al tard vegé la Immaculada
plorar sobre el cos fred la mort de son Fill Déu.*

Qualque cosa de diví sura dins l'atmosfera dels dies sants; qualque cosa de diví transfigura fins els més humils objectes, fins els més amagats racons del paisatge, donant-los un significat inefable, i tota la creació es converteix en símbol d'una més alta existència. Es llavors quan, dins lo més fondo de la nostra sensibilitat, intuïm que dura la vida més enllà del cos i dels seus sentits, més enllà de la pols a on haurem de tornar. Amb

quanta estremida emoció ha sentit Joan Maragall, un dels més grans poetes de Catalunya, aquesta transcendent presència divina en el paisatge de Setmana Santa:

*Avui he sentit lo Diví
en el camp, en el vent i en les plantes,
i en la majestat de les pedres santes
que s'alcen en temple al mig del camí.*

*Avui he sentit que dura la vida
més enllà del cos i dels seus sentits:
he vist un vellet amb cara entenedrida
i alegres infants de sobte entristits.*

*He vist uns guerrers armats punta en blanc
davant d'un anyell rendir les espases,
he sentit les brases
de l'Amor Diví en el Díjous Sant.*

*Senyor! Dau consol a qui plora
i tornau-li el plor al qui no pot plorar,
i donau-li pau a l'ànima inquieta
perquè us sàpiga esperar!*

I vet aquí que per aquest camp, aquest cel, aquest vent suau de primavera tot just comença, congestionat d'anhels i frissós d'esclatar en una vida nova, vénen cap a nosaltres les figures eternes del drama de la Passió. Fou a Jerusalem on Jesús entrava, un bell dia de sol gloriós, voltat de palmes i ramells d'olivera, o fou a una vila de Mallorca, tendrament reposada entre blateres i amatlers, on els infants prosternaven al seu pas les humils vestidures aclamant: «Hòsanna al fill de David, beneït sigui el qui ve en nom del Senyor? Fou en la muntanya pelada del Gòlgota o en un Calvari mallorquí, amorosit de xiprers, olors de romaní balsàmic, on es va consumir la Redempció?... El temps i l'espai s'esborren, perquè Jesús mor cada dia per nosaltres, cada dia compra la nostra humanitat pecadora amb el preu de la seva sang, cada dia, aquí i a cada racó de la terra, es repeteixen les paraules inoblidables: «aquest és el meu cos, aquesta és la meva sang».

Al conjur de la veu de l'Evangelistista s'animen

les figures. Comença el drama més excels que els ulls humans han pogut contemplar: «I succeí que Jesus digué als seus deixebles: bé sabeu que d'aquí dos dies s'ha de celebrar la Pasqua i que el fill de l'home serà entregat a mort de creu...» Mossèn Jacint Verdaguer, aquell poeta de cor infantil i estatura de gegant, ens pintarà, com en un vell retaule, l'escena extàtica del darrer sopar:

*Quan vegé lo bon Jesús
tots sos deixebles a taula
units a sa dolça veu
per fer la derrera Pasqua,
havent-los sempre estimat,
fins a la fi els estimava.
Amb tovallola cenyit
se'ls agenolla a les plantes;
d'un a un los renta els peus,
barrejant sos plors amb l'aigua.
Al haver-los-els rentat
los diu aquestes paraules:
-Sopà amb vosaltres avui
amb gran desig desitjava,
del meu amor infinit
per dar-vos la llei sagrada;
com jo a tots vos he estimat,
estima-vos uns als altres.-
Los dóna son Cos per pa,
per vi sa Sang adorada;
de la sang del bon Jesús
Sant Joan se n'embriaga.
Se reclina al sagrat cor,
com trobador sobre l'arpa,
i amorosos bataments
ressonen dins la seva ànima...*

«I entonat l'himne, sortiren cap a la muntanya de les Oliveres...» Els versicles de Miquel Costa, a mitja veu, a penes mussitats, posen en boca dels olius de Getsemani aquestes paraules:

*Sí: l'hem vist passar moltes vegades. L'hem
adorat quan feia nit a la nostra espessura.*

*El dia que Ell entrà a Jerusalem aclamat amb
l'hossanna, cedírem per a la seva pompa els rams
en flor de la nostra cabellera.*

*I la nit del seu Testament aquí l'acollirem!,
mentre deia: «Trista està la meva ànima fins a la
mort».*

*Veus aquesta vellura de soques que encara
donen oli?... Foren perfumades amb l'encens d'a-
quella oració qui esglaià els àngels.*

*Veus aquestes arrels que ignoren la podridu-
ra?... Foren ungides amb la suor de sang.*

*Oh pelegrí de cor marcívol, com aqueixes
flors que culls a nostres plantes: recull el mot dels
testimonis qui romanen i donen uncíó.*

*Que no s'adormi ton esperit dins aquest hort
de misteri: com s'hi adormiren els tres apòstols con-
fidents a damunt aqueixes roques.*

*Fuig del portell execrable per la besada de
Judas,.. Allunya-te'n un tir de pedra, i dins la Cova
de l'Agonia esclafeix en contricció.*

Però també la sinistra figura de Judas té el
seu poeta. Es el valencià Xavier Casp qui, amb
veu adolorida, astorada, casi compadida, demana
al traïdor:

*Judas,
amic.
com has volgut
aquesta fi?*

*Judas,
germà,
Com has traït
el dolç enllaç?*

*Qui et va dir que el besassis?
Els llavis
t'han marcit el clavell de llum
en la galta del Rabbi.
Qui et va dir que el besassis
quan els trenta denaris
et sumaven el gust
contra els presagis...?*

D'ençà que el primer Divendres Sant va alçar-
se per a sempre la silueta de la Creu, arbre fide-
líssim com cap n'havia brostat mai a les boscú-

ries, vinclat per la dolçor d'aquell pes que dolços claus suportaren, la seva ombre pacífica s'endevina a tot arreu de la creació. El símbol —braços oberts— de la Creu, presideix, com un carisme santificador, la bellesa de les coses creades. Fins les aus quan volen pel cel —digué Sant Jeroni— copien la seva forma. Escoltem aquests versos de Jacint Verdaguer:

*Tenen forma de creu
els aucellets quan volen,
el ganfaró que oneja,
el màstil que s'arbora,
els pins i abets que ramen,
els caminals que es troben,
el remador quan rema,
el frare que sermona,
el nin quan veu sa mare,
el penitent quan ora
amb los braços al cel
com un aucell que hi vola.*

La Creu és, tanmateix, de fusta; manual, familiar, quasi humana. La mateixa fusta nostra de cada dia, la fusta de la taula on menjam el pa que Déu ens dóna. Es el poeta Blai Bonet qui canta aqueixa fusta preciosa i humil:

*Qui sap les creus d'altar que hi ha a un arbre?
La creu de cirerer, il·luminada,
altre temps, on?, de vegetals racades,
coberta amb cobrecalza, deu sentir-se
un esquelet penjat dins el novembre?...*

*Ahir, creus d'ametller, entre campanes,
Sentíeu una infància de flors blanques?
Les que alçau els braços alts de pi,
teniu fred de taüt, de barca en l'ombra?*

*El dia en què us plantaven dins el temple
us mancaven el camp i les esquelles,
o us agradava aqueixa fruita morta
que les novícies del convent pintaren?*

*Els jorns que a l'altar hi ha de capes verdes,
recordau la joventut del bosc,
o l'espatlla del mar, plena de barques?*

*Quan dormiu damunt conopeus vermells,
pensau en les magranes del ponent,
aquells ponents virils dels anys seglars?*

Les paraules de l'Evangelistista anuncien als homes el dolor i el goig del seu alliberament: «Jesús, clamant altra vegada amb gran veu, entregà l'esperit». De bell nou són els versicles de Costa i Llobera els qui ens descriuen la visió:

*Pontificant en l'agonia, Jesús té els braços
oberts per abraçar i beneir: inmòvil, en creu, sembla
midar l'infinit de la justícia i la Misericòrdia.*

*Son alè expirant fa estremir les columnes del
cel: remou les entranyes dels abismes.*

*Sa darrera convulsió fa esqueixar a lo lluny
el vel del Santuari: son últim clamor bada les por-
tes eternals.*

*Ell inclina son cap per morir... i fa tòrcer la
carrera dels segles, fa encorvar-se els imperis.*

*Entrega sa vida a l'òscul de la mort; i se be-
sen reconciliats el cel i la terra.*

Dins el silenci absort que segueix a la consumació del Misteri, només se sent gotejar com una pluja de tendresa sense fi; gotejar la sang de Jesús i les llàgrimes de Maria. Nostra Dona dels Dolors destaca el seu perfil sobre el fons de les tenebres. Quanta amorosa unció vessen ara les estrofes dels poetes adreçades a la Mare que agombola en la seva falda el cos del Fill, fet de bell nou infant per obra de la mort. Un infant que ella voldria despertar amb la seva adolorida cançó de bres:

*Jo us acollí en lo meu verge ventre:
ara vós, Fill, rebeu-me dins la tomba,
puix que, vós mort, és ja ma vida morta.
En major lloc no penseu jo m'estenga
del que vós, Fill, prendreu dins en la pedra:
giteu a mi, primera, en lo marbre
que no us és nou dormir en los meus braços!*

Aquest és el tràgic vou-veri-vou que Joan Roís de Corella, amb el seu nobilíssim català del segle

XV, posa en boca de Maria. Amb ell s'agermana el suau madrigal, ple de tristor i d'amorosida mística, que Llorenç Moyà, un poeta d'avui, ofereix delicadament a la Mare sense consol:

*La vostra falda humil, ai!, trista Mare,
Vós encara la veïs com un bressol.
Cantau cantau, fins que s'hi adormi el Sol,
que el vespre és curt i la lluneta, clara.*

*Mes la lluna no ve i, per vostra cara,
d'estels gemmats en baixa un rierol.
Des que sou confident del rossinyol
un dolor de set ones us amara...*

*Jardinera plorosa del jardí
devastat, que dalíeu per collir,
amb dits d'albada, el violer de l'iris.*

*esperau el perfum dels brots novells,
i colliu cin braçades de clavells,
puix que la Neu ha empurpurat els lliris.*

De la mà dels nostres poetes, hem recorregut la via del Calvari. Lluminoses d'amor, florides de llàgrimes fecundes, les portes de la Setmana Santa s'obren davant nosaltres. Es ara, just abans de passar la seva llinda, que vull depositar als peus de la Creu l'oració mes encesa, més dramàticament esqueixada que jamai un poeta hagi alçat, tremolosa, cap a la turmentada humanitat del Redemptor. Siguin aquests versos, trasplantats a la nostra llengua per mans amoroses, la meva pregària —la pregària de tots— al Fill de l'Home, a aquell Home de dolors que, carregat amb el feix de les nostres defallences, conegué el patiment. Siguin aquests versos, gemec salvador d'un dels més alts poetes i un dels homes més enfangats en la misèria que han existit, un home que, pelegrí de bordells, d'hospitals i de presons, sentí en la seva carn i en la seva ànima la llefiscosa humiliació del pecat, el crit fervent de la nostra humanitat caiguda, aquesta humanitat per la qual Jesús mor cada dia.

Facem, amb les paraules del poeta que, com

el joglar de Nostra Dona, plorava de veure's amb
les mans tan buides, l'absoluta i sublim ofrena:

*Oh, Déu meu, Vós m'havau ferit d'amor,
i la ferida oberta vibra encara.*

Oh, Déu meu, Vós m'havau ferit d'amor.

*Déu meu, jo he conegut que tot és vil,
i vostra glòria en mi s'es instal·lada.*

Déu meu, jo he conegut que tot és vil.

*Anegau-me en els brols del vostre Vi,
foneu ma vida al Pa de vostra taula.*

Anegau-me en els brols del vostre Vi.

*Jo us don la meua sang que no he vessada,
jo us don ma carn, indigna de sufrir.*

Jo us don la meua sang que no he vessada.

*Jo us don, Senyor, mon front avergonyit
per escambell humil de vostres plantes.*

Jo us don, Senyor, mon front avergonyit.

*Jo us don les meves mans desenfeinades,
pel rar incens i pels carbons ardents.*

Jo us don les meves mans desenfeinades.

*Jo us don mon cor que ha bategat en va,
perquè sagni en les punxes del Calvari.*

Jo us don mon cor que ha bategat en va.

*Jo us don mos peus, errants frívolament,
per acudir al crit de vostra gràcia.*

Jo us don mos peus, errants frívolament.

*Jo us don ma vana i mentidera veu,
per confessar i maleir mes culpes.*

Jo us don ma vana i mentidera veu.

*Jo us don mos ulls on ha brillat l'error,
per estinguir-se als plors de la pregària.*

Jo us don mos ulls on ha brillat l'error.

*Déu meu, vós coneixeu totes mes coses
i sabeu la pobresa en què gemec.*

Déu meu, vós coneixeu totes mes coses.

Mes, ço que tenc, Senyor, jo us ho entrec.

